

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kž-rz 4/2020-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Žarka Dundovića kao predsjednika vijeća te Ratka Šćekića, Ileane Vinja, Damira Kosa i Perice Rosandića kao članova vijeća uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog J. Š. zbog kaznenog djela iz članka 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj 53/91., 39/92., 91/92., 31/93. - pročišćeni tekst, 35/93. - ispravak, 108/95., 16/96. - pročišćeni tekst i 28/96. - dalje: OKZ RH), odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Rijeci od 2. listopada 2019. broj K-Rz-2/2014-140, u sjednici održanoj 14. lipnja 2023. u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog J. Š. i branitelja optuženika, odvjetnika Z. K.,

p r e s u d i o j e :

Odbija se kao neosnovana žalba državnog odvjetnika i potvrđuje prвostupanska presuda.

Obrazloženje

1. Prvostupanskom presudom Županijskog suda u Rijeci na temelju članka 453. točke 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje: ZKP/08.-17.) optuženi J. Š. oslobođen je optužbe da bi počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZ RH.

1.1. Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08.-17. određeno je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

2. Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prвostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

3. Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženi J. Š. po braniteljima, odvjetnicima Z. K. i D. D., s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana te uz molbu da ih se obavijesti o održavanju sjednice vijeća.

4. Spis je u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.-19.) prije dostave sucu izvjestitelju bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

5. Sjednici vijeća, u njezinom javnom dijelu, prisustvovali su optuženi J. Š. i branitelj optuženika, odvjetnik Z. K., dok na sjednicu, iako uredno obaviješten, nije pristupio zamjenik Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske, pa je, u skladu s odredbom članka 475. stavka 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19. i 80/22. - dalje: ZKP/08.-22.), sjednica održana u njegovoj odsutnosti.

6. Žalba nije osnovana.

7. Upirući na ostvarenje bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08.-17. državni odvjetnik u žalbi tvrdi da je presuda nerazumljiva.

8. Potkrjepu takvom stavu nalazi u izostanku obrazloženja prвostupanjskog suda o tome koji su status imale osobe čije je uboјstvo, kako mu se to u ovom kaznenom predmetu stavlja na teret, optuženik inkriminiranog dana naredio. Državni odvjetnik u tom pravcu u žalbi ističe da prвostupanjski sud, premda iz sadržaja dokaza provedenih tijekom dokaznog postupka jasno proizlazi da su uzrok smrti za svakog oštećenika eksplozivne ozljede koje su nastale ili od eksplozivnih naprava ili od vatrenog oružja, u obrazloženju pobijane presude isključivo koristi općeniti termin „smrtno stradali“, bez navođenja na koji način i kada je do toga došlo pa da je uslijed navedenog ostalo nejasno jesu li R. K., M. V. i D. J. ubijeni u svojstvu ratnih zarobljenika ili su poginuli još tijekom borbe koja je vođena prilikom oslobođanja vojarne.

9. Međutim, državni odvjetnik u navedenom nije u pravu.

10. Naime, pobijana presuda je u potpunosti jasna i razumljiva, bez proturječnosti u iznesenim razlozima i u skladu sa sadržajem svih izvedenih dokaza. Štoviše, prвostupanjski sud je u obrazloženju pobijane presude kroz kritičku i detaljnu analizu dokazne građe, osvrćući se kako na materijalne tako i na personalne dokaze, iznio i razloge koji se odnose na status oštećenika, ali isto tako i na (ne)mogućnost

utvrđenja vremena, mesta i načina njihovog stradavanja. Međutim, druga je stvar što žalitelj takve razloge prvostupanjskog suda ne prihvata te, u suštini, iznesenim žalbenim navodima nastoji dovesti u sumnju pravilnost činjeničnih utvrđenja na kojima prvostupanjski sud utemeljuje zaključak o nedokazanosti terećenog kaznenog djela, o čemu će više biti riječi u nastavku ove odluke kada će se razmatrati ocjena suda prvog stupnja koja se odnosi na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

11. Budući da u žalbi istaknuta postupovna povreda nije ostvarena ovaj drugostupanjski sud je, u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08.-22., pobijanu presudu ispitao i po službenoj dužnosti te pritom nije utvrđeno da bi bila počinjena koja druga bitna postupovna povreda na koju je drugostupanjski sud dužan paziti po Zakonu.

12. Žaleći se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja državni odvjetnik tvrdi da je prvostupanjski sud izveo pogrešne zaključke vezano uz ulogu i postupanje optuženika te da bi se pomnjom i temeljitijom ocjenom iskaza ispitanih svjedoka došlo do drugačijih zaključaka u pogledu odlučnih činjenica.

13. Tako, u odnosu na utvrđenje prvostupanjskog suda da optuženi J. Š. kao civilna osoba nije mogao zapovijedati vojsci i policiji, najprije ističe da terećeno kazneno djelo nije privilegirano djelo koje bi mogao počiniti samo pripadnik vojske, nego da to kazneno djelo može počiniti bilo koja osoba koja je u doticaju s ratnim zarobljenicima i koja kršeći pravila međunarodnog prava naredi da se ratni zarobljenici ubijaju. Također, navodi da je prvostupanjski sud kod takvog utvrđenja izgubio iz vida vrijeme i okolnosti kada se sve ovo odigravalo, kao i prilike koje su vladale u vrijeme počinjenja kaznenog djela, odnosno da se radilo o samim počecima oružanih sukoba u Republici Hrvatskoj, kada je regularna vojska još uvijek bila u fazi osnivanja te da je uloga politički izloženijih osoba na određenim funkcijama, pogotovo u manjim sredinama, bila vrlo velika i značajna, posebice ako je bila predsjednik Kriznog štaba i ako su njezini istomišljenici i pripadnici tog Kriznog štaba tu osobu doživljavali kao karizmatičnu. Tvrdi da se u konkretnom slučaju ne radi o „običnom civilu“, nego o osobi koju su i neprijateljske snage doživljavale kao vodeću i najodgovorniju u Gradu B. pa je takva osoba bez ikakvih problema mogla ući u krug oslobođene vojarne i izdati zapovijed za likvidaciju imenovanih oštećenika.

14. I dalje prigovarajući ocjeni dokaza državni odvjetnik u žalbi, u odnosu na utvrđenje prvostupanjskog suda da optuženi J. Š. inkriminiranog dana nije bio u vojarni, ističe da je prvostupanjski sud bezrezervno prihvatio obranu optuženika zajedno s iskazima svjedoka - pripadnika Kriznog štaba, ukazujući pritom i na iskaze svjedoka (J. T., M. Ć. i I. G.) koji u vojarnu tog dana uopće nisu niti ulazili, ali i na iskaze svjedoka - pripadnika zarobljenih vojnika JNA (S. T., M. D., B. R., M. T., T. A., R. G., D. I. i D. G.), iako neki od njih ili uopće nisu poznavali optuženika ili nisu bili na postrojavanju ili su pak na postrojavanje došli tek naknadno. Također, državni odvjetnik u žalbi ukazuje i na to da je prvostupanjski sud u potpunosti obezvrijedio iskaze svjedoka koji su ili iskazivali da je J. Š. bio u vojarni (S. G., M. T., Z. Š.) ili da su osobno vidjeli optuženog J. Š. kako naređuje odvođenje i ubijanje pokojnih oštećenika (R. K., R. J. i D. V.), uz obrazloženje da ti svjedoci o konkretnom

događaju imaju samo posredna saznanja odnosno da im nije moguće vjerovati zbog brojnih drugih svjedoka koji takve navode u cijelosti opovrgavaju.

15. Međutim, iznesenim žalbenim prigovorima nisu dovedena u sumnju činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda niti zaključci izvedeni iz tako utvrđenog činjeničnog stanja. Naime, ovaj drugostupanjski sud nalazi da je prvostupanjski sud, savjesno analizirajući dokazni postupak u pobijanoj presudi te valjano ocjenjujući svaki dokaz za sebe i u vezi s drugim provedenim dokazima, izveo pravilan i jedini mogući zaključak da nije na potpuno nedvojbeni način dokazano da bi optuženi J. Š. počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret.

16. Naime, prema činjeničnom stanju optužnice optuženi J. Š. se u ovom kaznenom postupku tereti da je 29. rujna 1991. u Bjelovaru u vremenu između 18,00 i 19,30 sati u vojarni „B. A.“ na V., za vrijeme oružanog sukoba hrvatske vojske s jedne strane te „JNA“ i srpskih paravojnih postrojbi s druge strane, a nakon što su pripadnici hrvatskih vojno-redarstvenih snaga ušli u vojarnu u kojoj se predalo oko 60 oficira i 150 redovnih vojnika „JNA“, kao Predsjednik kriznog štaba općine B., prozivanjem iz grupe zarobljenih oficira, izdvojio komandanta „265. mehanizirane brigade JNA“ u činu pukovnika R. K., „pomoćnika komandanta za moralno vaspitanje“ u činu potpukovnika M. V. te „oficira bezbjednosti“ u činu kapetana I klase D. J. te zapovjedio grupi od više naoružanih za sada nepoznatih pripadnika hrvatskih vojno-redarstvenih snaga da ih odvedu na stranu i ubiju, što su ovi i učinili.

17. Prije svega, žalitelju treba ukazati da je, premda je u pravu kada u žalbi tvrdi da terećeno kazneno djelo može počiniti i „običan civil“, prvostupanjski sud pravilnom ocjenom dokazne građe s pravom utvrdio da optuženi J. Š. *tempore criminis* nije imao nikakve uloge u zapovijedanju akcijom oslobađanja vojarne, kao niti u zapovijedanju kako vojnim postrojbama, tako niti jedinicama Ministarstva, bilo temeljene ili specijalne policije. To utvrđenje prvostupanjskog suda, nasuprot stavovima u žalbi državnog odvjetnika, po ocjeni ovog suda, ne treba poistovjećivati s utvrđenjem je li optuženik, neovisno o tome za što je prema tadašnjoj funkciji bio ovlašten, inkriminiranog dana u krugu vojarne osobno izdvojio oštećenike iz stroja te potom zapovjedio pripadnicima hrvatskih vojno-redarstvenih snaga da ih ubiju, a kako mu se to optužnim aktom stavlja na teret.

18. U ovom kaznenom postupku nije bilo sporno da je 29. rujna 1991. u vojarni „B. A.“ u B., nakon što je čitavog dana trajao oružani sukob Hrvatske vojske s jedne strane i JNA te srpskih paravojnih postrojbi s druge strane, u večernjim satima došlo do predaje pripadnika JNA i srpskih paravojnih postrojbi čiji pripadnici su se potom postrojavali na pisti unutar vojarne te da su toga dana u krugu vojarne nakon oružanog sukoba, pored ostalih, pronađena mrtva tijela oštećenika R. K., M. V. i D. J., u činovima pukovnika, potpukovnika i kapetana prve klase.

19. Isto tako nije bilo sporno niti to da je optuženi J. Š. u inkriminiranom razdoblju bio predsjednik Izvršnog vijeća općine B. te, kao takav, po funkciji i predsjednik Kriznog štaba, dok je za glavnog zapovjednika u toku realizacije Plana B. bio postavljen pripadnik Glavnog stožera Hrvatske vojske pukovnik Ž. Š., koji je i rukovodio vojnom operacijom B..

20. Dakle, optuženik je, premda je bio zadužen za vršenje pregovora sa predstavnicima JNA u B., kako to pravilno primjećuje i prvostupanjski sud, imao isključivo civilnu, logističku i političku ulogu. O toj i takvoj, isključivo civilnoj i političkoj ulozi optuženika, iskazivali su mnogobrojni, u tijeku postupka, ispitani svjedoci kao što su pripadnici Glavnog stožera Hrvatske vojske odnosno Štaba teritorijalne obrane (Ž. Š., S. B., J. A., I. G.), ali isto tako i pripadnici policije odnosno specijalne policije (L. M., J. T., Z. R., H. M.).

21. Utvrđenje da optuženik 29. rujna 1991. nije bio u vojarni „B. A.“ prvostupanjski sud s pravom utemeljuje na sadržaju suglasnih iskaza svjedoka članova Kriznog štaba u B. (S. G., Đ. Š., I. C., I. Lj., A. P., V. I. i I. V.), iz kojih proizlazi da se optuženik u prostorijama Kriznog štaba nalazio od ranih jutarnjih do kasnih večernjih sati pa tako i u inkriminirano vrijeme (između 18,00 i 19,30 sati), ali isto tako i na iskazima svjedoka koji su se kao ratni zarobljenici nakon pada vojarne nalazili na pisti za postrojavanje, a iz kojih proizlazi da su osobe koje su prozivale i odvodile oštećenike tom prigodom bile maskirane, sa fantomkama na glavi, što je onemogućavalo njihovu identifikaciju (T. A., R. G., D. I., B. R., D. R., D. G.).

22. U nastojanju da dovede u pitanje pravilnost tog utvrđenja državni odvjetnik u žalbi ističe da neki od imenovanih pripadnika JNA uopće nisu poznavali optuženika, a što ih, po mišljenju žalitelja, čini nekompetentnima za svjedočenje o mogućoj prisutnosti optuženika u krugu vojarne *tempore criminis*. Međutim, žalitelj pritom zanemaruje činjenicu da nitko od ispitanih svjedoka, pa tako niti svjedoci koji svojim iskazom terete optuženika, ne tvrdi da je optuženik kritičnog dana bio maskiran, zbog čega onda nije niti mogao biti jedan od maskiranih osoba o kojima su ti svjedoci iskazivali. U tom je smislu od posebno velikog značaja iskaz svjedoka M. D. koji optuženika poznaće od ranije, a koji je u svom je iskazu decidirano naglasio da osobe koje su prozivale i nakon toga odvodile oštećenike nisu imale pokrivena lica, no, da među njima zasigurno nije bio i optuženik.

23. Isto tako, to što je prvostupanjski sud prilikom nabranja imena svjedoka koji su se inkriminiranog rada nalazili u prostorijama Kriznog štaba omaškom naveo i svjedočke koje nisu bili članovi Kriznog štaba, kraj takо velikog broja u tijeku dokaznog postupka ispitanih svjedoka, nije od odlučujućeg utjecaja na pravilnost ocjene ove dokazne građe.

24. Nadalje, prigovarajući ocjeni dokaza prvostupanjskog suda, državni odvjetnik u žalbi tvrdi da iz iskaza svjedoka R. K., R. J., D. V. i Z. Š. proizlazi da su oni u vojarni osobno vidjeli optuženika kako naređuje odvođenje i ubijanje oštećenika K., V. i J..

25. Međutim, niti takvim žalbenim prigovorima nije poljuljana pravilnost zaključka prvostupanjskog suda o nedokazanosti inkriminiranog kaznenog djela. Naime, riječ je o svjedocima čiji iskazi u bitnim dijelovima nisu podudarni u pojedinim okolnostima od kojih zavisi utvrđenje činjenica odlučnih za odluku o kaznenopravnoj odgovornosti optuženika. Pored toga, treba naglasiti kako su se sadržaji iskaza nekih od tih svjedoka tijekom višekratnog iskazivanja odnosno ispitivanja značajno mijenjali pa tako i u odnosu na bitnu i važnu okolnost koja se odnosi na to jesu li inkriminiranog

dana doista vidjeli optuženika, a što je sve od utjecaja na ocjenu njihove vjerodostojnosti i uvjernljivosti.

25.1. Tako je svjedok R. K. iskazao da na pisti nije vršeno nikakvo prozivanje te da nije video D. J. i M. V., nego je samo video R. K., kao i da je optuženi J. Š. zamaskiranom policajcu naredio da uzme R. K. i da ga likvidira, što je ovaj i učinio, nakon čega su se čula tri pucnja. Pri tome je, za razliku od navedenog, u ranijem iskazu ovaj isti svjedok naveo da je na pisti video i M. V..

25.2. Svjedok Z. Š. je na raspravi iskazao da je na pisti video samo R. K., ali da nije čuo da je netko naredio da ga se izdvoji iz vrste, niti da je video optuženika. Za razliku od toga, ovaj je svjedok iskazujući u istrazi naveo da je, nakon što su im pripadnici MUP-a i ZNG-a rekli da odlože oružje i skinu uniforme, video da je u vojarnu ušao optuženik i pitao gdje je R., te je tom prilikom rekao „ne dajte da ta svinja pobegne“, nakon čega su uhvatili K., J. i P. te ih odveli iza zgrade komande te je potom čuo rafal. Upitan na raspravi da otkloni proturječnosti u svom iskazivanju istaknuo je da je P. zapravo V., kao i da R. K. zapravo nije niti bio u stroju.

25.3. Svjedok D. V. je iskazao da je optuženi J. Š. u vojarnu došao u uniformi u pratinji 7, 8 maskiranih osoba s fantomkama te da je naredio R. K., M. V. i D. J. da izađu, nakon čega ih je potom zajedno sa ovih 7, 8 ljudi odveo te su se nakon toga čuli rafali.

25.4. Svjedok R. J. je iskazao da su s njim na pisti bila sva trojica oštećenika, da su došle „zenge“ i optuženi J. Š. sa spiskom i jednim osobnim pratiteljem koji je imao čarapu na glavi te da je optuženik zapovjedio pratitelju da počne s prozivkom (kasnije je iskazao da su zajedno čitali, a potom da je optuženik bio taj koji je čitao popis imena s lista papira), dok su ih ostali policajci s „otvorenim licem“ čuvali i držali na nišanu, nakon čega je optuženik pratitelj skinuo svoju kapuljaču te uzeo R. K. za ruku i odveo ga 10-tak metara dalje odakle su se čuli rafali, a potom se isto ponovilo s M. V., a onda i s D. J..

26. Dakle, ovi svjedoci, a na koje u izjavljenoj žalbi radi potkrijepe svojih tvrdnji upire državni odvjetnik, ne iskazuju potpuno suglasno i istovjetno o tome je li optuženik ostao na pisti ili je i on otišao s oštećenicima, tko je te koliko je osoba odvodilo oštećenike s piste, u koliko navrata su se oštećenici odvodili, je li uopće bilo prozivanja, a ako i je, je li se prozivalo čitanjem s papira ili na neki drugi način, tko je prozivao oštećenike, tko je od oštećenika bio u vrsti te je li optuženik bio u pratinji jedne ili više maskiranih osoba.

27. Kada se uz navedeno ima na umu i činjenica da su iskazi tih svjedoka u izravnoj suprotnosti ne samo s iskazima mnogobrojnih svjedoka koji su potvrdili da se optuženik cijeli dan nalazio u prostorijama Kriznog štaba te s iskazima drugih svjedoka, kako pripadnika hrvatskih redarstvenih snaga (M. K., L. M., Z. R., H. M., J. J.), tako i zarobljenih pripadnika JNA i srpskih paravojnih postrojbi, koji su decidirano izjavili da u inkriminirano vrijeme u krugu vojarne nisu vidjeli optuženika, pa kada se sve to dovede u vezu i s rezultatima obdukcije mrtvih tijela oštećenika i kombiniranog sudske-medicinskog i balističkog vještačenja, iz kojih nedvosmisleno proizlazi da su

sva trojica oštećenika umrla nasilnom smrću od posljedica zadobivenih eksplozivnih ozljeda, ali ne i strijelnih ozljeda, tada i ovaj drugostupanjski sud ocjenjuje da iskazi u žalbi državnog odvjetnika apostrofiranih svjedoka, sami za sebe te osobito u odnosu na prethodno navedene i izvedene dokaze, ne mogu predstavljati neprijeporan dokaz da je upravo optuženik počinio terećeno kazneno djelo, odnosno isti nisu dostačni i uvjerljivi za nedvojbeni zaključak da je optuženik počinio kazneno djelo upravo na način kako mu se to optužnim aktom stavlja na teret.

28. Uostalom, kod ocjene osnovanosti takvih žalbenih prigovora, treba imati na umu i to da se iz sadržaja dokaza provedenih u tijeku postupka uopće ne može sa sigurnošću utvrditi je li R. K. uopće dolazio na pistu ili ne, a samim time ni kada je i na koji način poginuo, niti se može utvrditi jesu li oštećenici ubijeni na mjestu gdje su pronađena njihova mrtva tijela ili pak na nekom drugom mjestu nakon čega su premješteni, a kako to s pravom primjećuje i prvostupanjski sud.

29. Kraj takvog stanja stvari, i po ocjeni drugostupanjskog suda, iskazi u žalbi državnog odvjetnika istaknutih svjedoka, u izostanku drugih relevantnih dokaza koji bi upućivali upravo na optuženika kao počinitelja terećenog kaznenog djela, ne mogu biti čvrsti temelj za donošenje osuđujuće presude.

30. Dalnjim žalbenim prigovorima, upirući na ostvarenje žalbene osnove nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, državni odvjetnik osporava pravilnost odluke prvostupanjskog suda o odbijanju dokaznih prijedloga optužbe da se proveđe očevid. Pritom ističe da je prisutnost vještaka balističara na tom očevidu tražena iz razloga jer smatra da bi se tek na licu mjesta mogla spoznati nesuvislost i nelogičnost svega onoga što su vještaci balističari iznijeli, posebno u dijelu u kojem govore o tome da su ozljede mogle nastati od jednog projektila - topovske granate koja je morala biti izbačena ili iz minobacača ili iz topa ili iz tenka. Upravo je u odnosu na tu konstataciju, prema mišljenju žalitelja, bilo potrebno da vješetak objasni od kuda je ispaljen taj jedan jedini projektil i gdje je morao eksplodirati da ubije oštećenike te pritom istovremeno ne rani nikoga drugoga prisutnog u neposrednoj blizini i u krugu vojarne i ne ostavi bilo kakav trag eksplozije. Potvrdu takvom rezoniranju žalitelj nalazi i u iskazu svjedoka R. G. iz kojeg proizlazi da je osobno gledao likvidaciju oštećenika s udaljenosti od 50 metara.

31. Međutim, i takve žalbene tvrdnje su bez uspjeha. Naime, imajući u vidu naprijed iznesene rezultate dokazne građe, prvostupanjski je sud s pravom odbio prijedlog obrane da se proveđe očevid, uz sasvim logično i opravdano obrazloženje da se vještek balističar u svom nalazu i mišljenju već očitovao o svim ovim okolnostima koje bi se provođenjem tog dokaza tek trebale utvrditi. Naime, vještek je na raspravi održanoj 4. srpnja 2017., odgovarajući na postavljena pitanja, objasnio da nije moguće dati precizan odgovor koje je eksplozivno sredstvo bilo podesno za nastupanje ozljeda koje su zadobili oštećenici, da se pod minsko eksplozivnim sredstvima podrazumijevaju sve vrste vojnih projektila ispaljenih iz oruđa i oružja kalibra većeg od 20 mm kao i različite tipove granata s punim čeličnim tijelima, različite vrste protunagaznih i protutenkovskih mina, kao i to da su sva trojica oštećenika, u ovisnosti o vrsti i kalibru određenih vojno formacijskih projektila koja se ispaljuju iz različitih vrsta oružja (topova, haubica), mogli stradati od jednog ili od više

tako ispaljenih projektila. Stoga, i ovaj drugostupanjski sud nalazi da su tim prethodno provedenim dokazima utvrđene sve bitne odnosno odlučne činjenice te da bi se naknadnim izvođenjem dokaza predloženog po državnom odvjetniku kazneni postupak nepotrebno odugovlačio.

32. Uostalom, kod takvih prigovora žalitelj u potpunosti zanemaruje i činjenicu da je u tijeku dokaznog postupka sam državni odvjetnik izmijenio činjenični opis djela i to ne samo na način da se više ne navodi da su oštećenici ubijeni pucanjem iz vatreng oružja, nego je u cijelosti izostavljeno specificiranje samog načina na koji je optuženikova naredba izvršena odnosno kako su točno oštećenici ubijeni. Takva je izmjena nastupila nakon provedenog kombiniranog sudske-medicinskog i balističkog vještačenja s obzirom na to da su vještaci bili suglasni u mišljenju da u konkretnom kaznenom predmetu nisu zabilježeni dokazi koji bi se mogli dovesti u vezu sa stradavanjem oštećenika, a koji bi upućivali na činjenicu da su rane kod oštećenika nastale iz vatreng oružja te da iz svega proizlazi kako su sva trojica oštećenika umrla od posljedica eksplozivnih ozljeda koje su zadobivene najvjerojatnije djelovanjem krhotina rasprsnutog eksplozivnog sredstva, pri čemu također nije moguće sa sigurnošću utvrditi jesu li se leševi mrtvih tijela oštećenika u trenutku ozljeđivanja nalazili na nekom drugom mjestu ili prostoru pa su naknadno, na neki neutvrđeni način, doneseni u položaj koji je konstatiran odnosno evidentiran zapisnikom o očevidu i fotodokumentacijom.

33. Prema tome prigovorima istaknutima u žalbi državnog odvjetnika nije dovedena u sumnju pravilnost i potpunost činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda koja se temelje na sveobuhvatnoj i pravilnoj ocjeni rezultata provedenog dokaznog postupka pa stoga nije osnovana ni žalba državnog odvjetnika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

34. Slijedom svega navedenog, ocjena je ovog drugostupanjskog suda da je prvostupanjski sud savjesnom analizom i ocjenom dokazne građe osnovano utvrdio da izvedeni dokazi ne daju osnova za pouzdan, siguran i nedvojben zaključak da je optuženi J. Š., na način i pod okolnostima kako mu se to optužnim aktom stavlja na teret, počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika. Stoga je, pravilnom ocjenom svih izvedenih dokaza, prvostupanjski sud zakonito i osnovano, na temelju članka 453. točke 3. ZKP/08.-17., optuženog J. Š. oslobođio optužbe da bi počinio kazneno djelo iz članka 122. OKZ RH.

35. Slijedom navedenog, budući da ne postoje razlozi zbog kojih državni odvjetnik pobija prvostupanjsku presudu, a njezinim ispitivanjem u skladu s člankom 476. stavkom 1. ZKP/08.-22. nisu utvrđene povrede na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju članka 482. ZKP/08.-22. odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zagreb, 14. lipnja 2023.

Predsjednik vijeća:
Žarko Dundović, v.r.